

Sygn. akt **II Cz 1901/14**

POSTANOWIENIE

Dnia 22 października 2014 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Violetta Osińska

Sędziowie: SO Marzenna Ernest

SO Tomasz Szaj (spr.)

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w dniu 22 października 2014 r. w S.

sprawy z powództwa Stowarzyszenia (...) (...) w Ś.

przeciwko A. O.

o zapłatę

na skutek zażalenia pozwanego

na postanowienie Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie z dnia 11 lipca 2014 r., sygn. akt II Nc 15/14

I. odrzuca zażalenie na punkt 1 postanowienia;

II. oddala zażalenie w pozostałym zakresie.

SSO Tomasz Szaj SSO Violetta Osińska SSO Marzenna Ernest

Sygn. akt **II Cz 1901/14**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 11 lipca 2014 r. Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie odrzucił wniosek A. O. z dnia 7 lipca 2014 r. o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 2 kwietnia 2014 r. (punkt 1.) oraz odrzucił jego sprzeciw wniesiony w dniu 7 lipca 2014 r. od nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu upominawczym z dnia 2 kwietnia 2014 r. (punkt 2.).

Uzasadniając powyższe rozstrzygnięcie Sąd I instancji wskazał, iż w dniu 2 kwietnia 2014 r. wydany został nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którego odpis wraz z odpisem pozwu i pouczeniami doręczono w dniu 22 kwietnia 2014 r. pozwanemu. W dniu 9 maja 2014 r. (data stempla pocztowego) pozwany złożył sprzeciw od nakazu zapłaty opatrzony datą 5 maja 2014 r. Postanowieniem z dnia 10 czerwca 2014 r. Sąd odrzucił sprzeciw pozwanego od tego nakazu zapłaty. Dnia 7 lipca 2014 r. pozwany wystąpił z wnioskiem o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 2 kwietnia 2014 r., w uzasadnieniu wskazując, że o niedotrzymaniu terminu dowiedział się z treści postanowienia o odrzuceniu sprzeciwu (doręczonego mu osobiście w dniu 23 czerwca 2014 r.). Podniósł ponadto, że terminowi uchybił wskutek niezawinionego działania pracownicy zatrudnionej w jego firmie. Sąd Rejonowy wskazał, iż rozstrzygnięcie zawarte w punkcie 1. sentencji znajduje podstawę prawną w treści art. 171 k.p.c. Sąd mając na uwadze art. 169 § 1 k.p.c. wskazał, iż z treści wniosku wynika, że pozwany

o uchybieniu terminowi do złożenia sprzeciwu dowiedział się co najmniej z postanowienia doręczonego mu w dniu 23 czerwca 2014 r., a więc termin do złożenia wniosku o przywrócenie terminu upłynął mu najpóźniej z dniem 30 czerwca 2014 r. Skoro więc wniosek złożył w dniu 7 lipca 2014 r., to zdaniem Sadu I instancji jako spóźniony podlegał on odrzuceniu. Sąd mając na względzie art. 504 § 1 k.p.c. wskazał, iż zaistniała w niniejszej sprawie sytuacja procesowa wypełnia dyspozycję tego przepisu. Z uwagi bowiem na odrzucenie wniosku pozwanego o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, sprzeciw założony przezeń w dniu 7 lipca 2014 r. wraz z ww. wnioskiem pozostaje spóźniony. Mając na uwadze powyższe, Sąd Rejonowy orzekł jak w punkcie 2. postanowienia.

Zażalenie na powyższe postanowienie złożył pozwany A. O., wnosząc o jego uchylenie.

Skarżący podniósł, iż postępowanie o przywrócenie terminu do dokonania czynności procesowej oraz zażalenie na odrzucenie środka procesowego wzajemnie się wykluczają. Procedura zmierzająca do przywrócenia terminu, któremu stron uchybiła, może być wdrożona po stwierdzeniu, że czynność procesowa jest bezskuteczna z powodu uchybienia terminowi, które to stwierdzenie może wynikać z postanowienia sądu o odrzuceniu środka zaskarżenia. Termin do złożenia wniosku otwiera się w chwili dowiedzenia się, że orzeczenie o odrzuceniu środka uprawomocniło się. Skarżący wskazał, iż wniesienie jednocześnie dwóch wzajemnie wykluczających się i opartych na tych samych twierdzeniach środków było oczywiście nieprawidłowe, przy czym wniosek o przywrócenie terminu był przedwczesny i niedopuszczalny. Wobec powyższego skarżący stwierdził, że wniosek o przywrócenie terminu złożył we właściwym czasie. Skarżący podniósł, iż nie przywrócenie terminu jest niezasadne ponieważ termin otwierał się mu dopiero po uprawomocnieniu odrzucenia sprzeciwu od nakazu zapłaty. W ocenie skarżącego nie istniały powody uzasadniające odrzucenie jego wniosku o przywrócenie terminu, czego skutkiem jest brak rozpatrzenia sprzeciwu od nakazu zapłaty.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie pozwanego na rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego w przedmiocie odrzucenia wniosku z dnia 7 lipca 2014 roku o przywrócenie terminu podlegało odrzuceniu jako niedopuszczalne. Zgodnie z art. 373 k.p.c. w zw. z art. 370 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. Sąd drugiej instancji odrzuca zażalenie, które z mocy ustawy jest niedopuszczalne. Jak wskazał Sąd Najwyższy w postanowieniu z (...)roku, sygn. (...) orzeczenie w przedmiocie wniosku o przywrócenie terminu, nie jest orzeczeniem kończącym postępowanie. Nie jest również wymienione w katalogu art. 394 § 1 k.p.c., który określa zakres orzeczeń podlegających zaskarżeniu w drodze zażalenia. Z tych względów należy uznać, że odrębne zażalenie wniesione przez pozwanego na pkt 1 postanowienia, w którym orzeczono o odrzuceniu wniosku o przywrócenie terminu podlega odrzuceniu jako niedopuszczalne. Argumenty podniesione przez pozwanego dotyczące się podlegają rozpoznaniu w ramach badania zasadności odrzucenia sprzeciwu, o czym Sąd Rejonowy rozstrzygnął w punkcie 2 postanowienia.

Prawomocnym postanowieniem z dnia 10 czerwca 2014 roku Sąd Rejonowy odrzucił sprzeciw pozwanego z dnia 9 maja 2014 roku od nakazu zapłaty z dnia 2 kwietnia 2014 roku. W uzasadnieniu powyższego orzeczenia wskazano, że nakaz zapłaty został doręczony pozwanemu w dniu 22 kwietnia 2014 roku, stąd sprzeciw wniesiony w dniu 9 maja 2014 roku (data stempla pocztowego) jest spóźniony. Powyższe postanowienie doręczono pozwanemu w dniu 23 czerwca 2014 roku (dowód doręczenia – k – 147 akt) i od tej daty z pewnością przyjąć należy, że pozwany powziął wiedzę o wskazanych wyżej okolicznościach. Pozwany w ustawowym terminie nie kwestionował prawidłowości postanowienia z dnia 10 czerwca 2014 roku, zaś w dniu 7 lipca 2014 roku złożył wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty. Już wprost z uzasadnienia wniosku o przywrócenie terminu wynika, że pozwany dowiedział się o niedochowaniu terminu do wniesienia sprzeciwu z tego postanowienia. Tym samym prawidłowo Sąd Rejonowy przyjął, że wniosek ten jest spóźniony. Zgodnie z art. 169 § 1 k.p.c. pismo z wnioskiem o przywrócenie terminu wnosi się do sądu, w którym czynność miała być dokonana, w ciągu tygodnia od czasu ustania przyczyny uchybienia terminowi. W niniejszej sprawie jedyną przyczyną uchybienia terminowi do wniesienia sprzeciwu był brak wiedzy pozwanego, że pierwotnie wniesiony sprzeciw (z dnia 9 maja 2014 roku) został nadany w urzędzie pocztowym z uchybieniem terminowi. Wiedzę tę pozwany zaś powziął w dniu 23 czerwca 2014 roku i z tą datą ustały przyczyny uchybienia terminowi. Prawidłowo zatem Sąd Rejonowy ocenił, że wniosek o przywrócenie terminu do

złożenia sprzeciwu powinien zostać złożony do dnia 30 czerwca 2014 roku. Powoływane w zażaleniu stanowisko Sądu Najwyższego stwierdzające wzajemne wykluczenie się czynności procesowych w postaci wniosku o przywrócenie terminu oraz zażalenia na odrzucenie środka procesowego jest oczywistą konsekwencją różnych podstaw tychże środków. Zażalenie na odrzucenie środka procesowego z uwagi na uchybienie terminowi musi bowiem opierać się na kwestionowaniu oceny Sądu, że doszło do uchybienia terminowi, zaś wniosek o przywrócenie terminu opiera się na przyznaniu, że termin został uchybiony, ale nastąpiło to bez winy strony. W konsekwencji jasnym jest, że powyższe wniosku nawzajem się wykluczają, nie można bowiem z jednej strony twierdzić, że dokonano się czynności w terminie, a z drugiej strony przyznawać, że dokonano się ją po terminie. Kwestie te nie mają natomiast żadnego znaczenia dla oceny sytuacji procesowej w niniejszej sprawie. Chybione jest bowiem stwierdzenie, że procedura zmierzająca do przywrócenia terminu, któremu strona uchybiła, może być wdrożona po stwierdzeniu, że czynność procesowa jest bezskuteczna z powodu uchybienia terminowi, czyli jak w niniejszej sprawie, po uprawomocnieniu postanowienia o odrzuceniu sprzeciwu z dnia 9 maja 2014 roku. Takowy wymóg nie wynika bowiem z przepisów kodeksu postępowania cywilnego, ani z treści art. 169 § 1 k.p.c. Wiedza strony o uchybieniu terminowi ma bowiem charakter obiektywny i związany z samym faktem uchybienia temuż terminowi, nie zaś z decyzją Sądu w tym przedmiocie. Z tych względów prawidłowo na podstawie art. 171 k.p.c. Sąd Rejonowy odrzucił wniosek o przywrócenie terminu do złożenia sprzeciwu jako spóźniony, a w konsekwencji ponieważ termin do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty upłynął, a nie został przywrócony, na podstawie art. 504 § 1 k.p.c. odrzucił sprzeciw.

Mając na uwadze powyższe, zażalenie skierowane przeciwko trafnemu i zgodnemu z przepisami procedury cywilnej orzeczeniu, należało oddalić, o czym na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. orzeczono w sentencji.

(...)

(...)

1. (...);

2. (...)

(...)

(...)

3. (...)

4. (...)

(...)